

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 k
V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan popre

Tečaj XLIII.

V Ljubljani, 24. prosinca 1890.

List 4.

Praznik sv. Detinstva.

(V Ljubljani nedolžnih otročičev dan v uršulinski cerkvi)

(Konec.)

O pridimo in molimo ga tukaj, ne le kot svojega Odrešenika in na križu visečega, ne le kot svojega Zveličarja na desnici Očetovi v nebesih, ampak tudi kot novorojeno Dete v jaslicah ležeče, čegar lepo, krasno okinčano podobo imamo zopet letos tukaj pred seboj v tej prostorni lepi nunski cerkvi. To je tisti Odrešenik, katerega je večni Bog obljubil našim prvim starišem v raj; je tisti, na katerega so čakali očaki, katerega je popeval že prerok Izajija: „Dete nam je rojeno, sin nam je dan, ime mu je prečudni, močni, Bog, knez miru, oče večnosti“ (Iz. 16). Pastirji so verovali angelju ter so šli in Zveličarja molili: vi pa, ljubi otroci, ne slišite le angelja oznanovati, kdo je to Dete; Bog sam, nebeški Oče vam pové, da to je njegov ljubeznjivi Sin, nad katerim ima vse svoje dopadajenje, učí vas ljubi Jezus sam, kdo da je: učé vas aposteljni, učé vas mašniki ter namestniki Kristusovi, učíte se sami v kerščanskem nauku. Pastirji so precej verovali; ali vaša vera, ko ste tako lepo podučeni o ljubem Jezusku, mora biti še bolj terdna, še bolj živa. V tej živi veri hodite tudi vi k Jezusku ter ga molite ko malo Dete v jaslicah, kakor ga je molila Marija, njegova mati, kakor ga je molil Jožef, njegov varh, kakor so ga molili pastirji, kakor so ga molili trije Modri iz Jutrovega. — O mili Jezus, preljubeznjivo Dete, molim Te v presvetem Zakramentu tudi kakor Dete v jaslicah; verujem, da Ti si moj Stvarnik in moj Odrešenik, moj Bog

in moje vse! O presveto in Božje Dete, bodi večno česčeno, moljeno in hvaljeno!

Pa ne samo z živo vero, ampak tudi s terdnim zaupanjem moramo moliti preljudo Dete nebeško. Pastirji so zaupali besedi angeljevi: veselo so govorili o vsem, kar jim je angelj povedal. Urno so šli in s terdnim zaupanjem molili svojega Zveličarja. Prepričani so bili, da to je Dete, katero bo tudi nje rešilo pogubljenja, da je tudi njihov Odrešenik. Pojdimo in pogledjmo to reč, katero nam je Gospod oznanil, so si pastirji veseli pripovedovali. Tudi vi, ljubi otročiči, pojdite, tudi ti, o kristjan, pojdi z zaupanjem in veseljem k jaslicam, k ljubemu Jezusku: saj ta je tudi tvoj Odrešenik, je tudi tvoj ljubeznjivi Zveličar, kateri je resnično pričujoč v podobi belega kruha v presv. Rešnjem Telesu. Glej! nič ne najdeš pri njem, kar bi te s strahom napolnjevalo. Da, še ravno zato je On revno Dete postal, da bi dal nam še več in terdnejše zaupanje. „Pridite, molimo in padimo na tla pred Gospodom“, veli nam kraljevi pesnik, „in jokajmo (od veselja) pred Gospodom, ki nas je vstvaril!“ Pridi tedaj, moli in prosi ga tudi ti, o kristjan, prav zaupljivo vsega, kar potrebuješ; saj je to Dete, dasiravno revno in slabotno, vendar vse-mogočno; saj je to Dete, četudi revno in ubogo, vendar vseh milost polno, katero ti vse dati za-more. Hitimo k njemu z zaupanjem; saj zdaj ni tukaj kot oster sodnik, ampak kot preljudbeznjiv prijatelj in brat naš; zdaj ni slišati žuganja in očitjanja iz njegovih ust, če tudi so naši grehi tega vredni, — marveč je ves polen nebeške milobe in dobrotljivosti. Tukaj ni kakor veličastvo na tronu, obdan od milijonov angeljev in duhov, ampak v revnem hlevcu, v jaslicah je.

in nas kliče in vabi preserčno, da ga obiščimo, molimo in prosimo. Tu je pripravljen, da posluša naše molitve in usliši naše prošnje. Pa kako bi pač to Dete nam zamoglo kaj odreči, saj se že navadni otroci dajo radi preprostiti, in milo Dete nebeško nas bi ne uslišalo? Priča tega nam je okoli 6 let star deček v neki sirotišnici na Irskem l. 1877. Deček je imel brezbožnega očeta, kateremu za svete reči ni bilo nič mar. Nedolžni otrok moli goreče za spreobrnjenje svojega očeta. Posebno veliko je molil k milemu Jezuščeku v presv. Rešnjem Telesu. Nekega dne še prav priserčno moli in prosi. Mislé pa, da je sam v mali lepi cerkvi, se nedolžni otrok oltarju, kjer je bil Jezus v tabernakeljnu, vedno bolj in bolj bliža. Ker pa še misli, da je le še predaleč, se ozre krog sebe in nadeja se, da je sam v cerkvi, se zaupljivo spravi celo na oltar, nagne svojo glavo k tabernakeljnu in posluša, je li Jezus doma, ali ne. In ker nič ne sliši in ne čuti, začne pa terkati na vratica. Poterka pervikrat ter zakliče: Jezus, ali si tukaj? Poterka v drugič: pa tudi zdaj nedolžni deček nič ne sliši. Poterka tedaj v tretjič bolj glasno ter še bolj milo zakliče: Jezus, ali si tukaj? — „Da, otrok moj, jaz sem tukaj. Kaj pa želiš, da ti spolnim?“ Se oglasi Jezus iz tabernakeljna. „Spreoberni mojega očeta!“ ga poprosi nedolžni otrok. — Na to gre deček iz cerkve. In mili Jezušček mu bo prošnjo uslišal. Oče se precej še tisti teden popolnoma spreoberne. Precej prihodnjo nedeljo prejme v pričo cele občine z naj večo pobožnostjo svete Zakramente. Živel je potem prav bogaboječe in je bil celi duhovniji v spodbudo.

Preljubi v Gospodu, mali Jezušček je spolnil želje nedolžnega fantiča, prosil je tako dolgo in tako živo, da je bil uslišan. Pojdi in prosi ga z zaupanjem tudi ti, in uslišal bode tudi tebe, o ljubi otrok, uslišal bode tudi tebe, o kristjan!

Molimo pa, preljubi v Kristusu, nebeško Dete tudi z gorečo ljubeznijo! Pastirji so bili vsi veseli, ko so slišali angelja, vsi so goreli za Jezusa, ter hiteli k njemu, po svoji revščini mu stregli, mu prinesli darov, Ga molili, in veseli so se vernili k svoji čedi nazaj. Veselo so pripovedovali, kar so vidili in slišali. Kako bi ga pač ne ljubil tudi ti, o ljubi otrok, o duša kerščanska! Saj je On tebe še prej ljubil; saj je On ravno zato ubogo Dete postal, da bi se ga ti menj bal ter še raji k njemu prišel. Tudi ga ni kaj družega na zemljo privabilo, kakor ljubezen. Zapustil je veličastvo Božje, postal ubog človek na zemlji, v revščini je bil rojen, v zaničevanju je mnogo časa živel, v svojo lastino je prišel, pa njegovi ga niso sprejeli; in vendar ne

zapusti zemlje in ne gre v nebo nazaj, ampak terpi za nas še strašno terpljenje in smert na križu, da nas odreši. Tako dela večna ljubezen, mili Jezušček. Vse to sem storil, kliče nam Jezus, za vas, ljubi otroci, za te, ubogi Adamov sin. Preljubi v Gospodu, kdo bi pač tako ljubeznjivega, milega Jezuščka v jaslicah ne ljubil! „Pridimo, molimo in padimo na tla in zdihujmo pred Gospodom, ki nas je vstvaril!“ moram ponoviti s sv. psalmistom. O večni Bog v jaslicah, mi Te hvalimo! O Dete, mi Te molimo! O Jezus mali, mi Te ljubimo, pa daj, da Te vedno bolj in bolj ljubimo!

Preljubi v Gospodu, pa ne samo v misli, ne le z besedo, ampak tudi v djanji pokažimo, da Jezuščka v resnici ljubimo! Potrudimo se, kolikor je nam mogoče, da bodo tudi drugi v naši domačiji, po bližnjih in daljnih krajih milega Jezuščka prav spoznali, vanj verovali in ga preserčno ljubili. Delajmo na to, da bodo milosti sv. vere deležni tudi nesrečni pogani po daljnih krajih sveta! Zlasti pa pomagajmo reševati uboge sirote, poganske otročiče! O, kako se tem ubogim stvarjem neusmiljeno hudo godi! Ne dá se popisati, kaj te stvarice terpe, posebno po širokem kitajskem svetu v Aziji! Kdor bere misijonska sporočila, vidi, kakošne reve so otročiči po ondotnih krajih. Radi toraj pristopajmo v blago družbo „Djanja svetega Detinstva,“ ter z molitvijo in malimi darovi pomagajmo reševati uboge poganske otročiče, da bodo tudi oni ljubega Jezuščka spoznali, vanj verovali, vanj upali in ga čez vse ljubili. Kerščanske matere, rade dovoljajte, da s vaš sinek, da se vaša hčerka zapiše v „Djanje sv. Detinstva!“ Saj bo kratka molitev, katero bo vaš sinek opravljal vsak dan, pomagala tudi vam; saj bo mali dar, katerega bo vaš ljubi otrok dajal vsak mesec ali pa enkrat za celo leto skupaj za odkupovanje ubozih poganskih otrok, koristil tudi vam; saj bo blagoslov, katerega si bodo vaši nedolžni otročiči izprosili od milega Jezuščka, prišel tudi nad vas, ljubi starši! O, kako bodo rešeni otročiči tudi vam hvaležni, kako preserčno bodo prosili Jagnje, nebeško Dete, tudi za vas, kerščanske matere!

Ljubljeni v Gospodu, potrudimo se, delajmo tudi mi po izgledu svetnikov, ki so v malega Jezuščka tako živo verovali, tako terdno zaupali, tako zelo ga ljubili in častili. Kako rad je Dete Jezusa v jaslicah molil in hvalil sv. Francišek Asiški, ter mu v čast jaslice napravljaj. Kako je ljubil nebeško Dete sv. Feliks Kantališki! Prosil je presv. Devico Marijo, in dala mu Ga je v naročje. O kako pobožno so malega Jezuščka

molili: sv. Anton Padovanski, sv. Roza Limanska in drugi svetniki in svetnice. Dobro so bili prepričani, da nas mali Jezušček najprej in naj raji usliši. Vedili so, da je Jezušček pervikrat prišel, da nas usliši in nas zveliča, drugikrat pa bo v časti in veličastvu prišel, ne da bi nas uslišal, ampak zato, da bo nas sodil. Kristjan, tudi ti pojdi tedaj k Jezusu, in ako si se zagrešil, verni se k Jezuščku nazaj skesan in poboljšan! Opravi dobro spoved in dopadel Mu bodeš. Preljubi otroci, ljubimo malega Jezuščka tudi mi; predragi v Kristusu, molimo radi malo Dete in zdihujmo k Njemu, da nam ne bo enkrat oster sodnik, ampak milostljiv Zveličar! Hitimo, preljubi, z veseljem k milemu Jezusu, dokler nas ljubeznjivo vabi k sebi, da bomo enkrat stali tudi na njegovi desnici ter šli za ujim v sveto, večno srečno mesto nebeško, čegar svetilo in veselje je mili Jezušček sam. Amen.

J. S—r.

Kratek obseg papeževe okrožnice o dolžnostih katoličanov.

Neizrečeno važna je enciklika Leona XIII o dolžnostih katoličanov. Zato se je dunajska judinja (N. Fr. Pr.) precej oglasila in papeževe besede prejéda, kakor so judje Kristusove. Kaj tedaj učijo sv. Oče? To-le, ob kratkem posneto:

K kerščanskemu življenju poverniti se je potrebno. Povernitev k zapovedim kerščanstva in predrugačenje življenja, šég in vravnanja narodov po svetih predpisih kerščanstva — to je potrebno. Vsak dan se ta potreba z večí silo razodeva. Bolj in bolj se je svet odverníl od kerščanstva; bolj in bolj se je zato hudo naraščalo. Dobromisleči z bridkostjo mislijo na pričujočnost, in s trepetom na prihodnjost. — Svet je sicer zelo napredoval v časnih rečéh; toda svetna mogočnost in bogastvo pomaga le za sedanjo zločnost: duha pa vse to ne more nasítili, ker ta išče kaj višega, kaj lepšega. Na Boga se mora naše oko obračati, njega iskati: to je naša najviši postava, zato smo tukaj na zemlji. Sej po podobi Božji smo stvarjeni in k Bogu nas močno vleče naše serce. K Bogu pa nas ne bližajo telesne stopinje: to stori le duša s svojimi mislimi in s svojim življenjem. Bog je prva in naj viši resnica, in le duh spozná resnico; Bog je naj viši svetost in obseg vsih dobrot, in le volja sama premore to posesti.

To veljá za posameznega človeka; to veljá pa tudi za človeško družbinstvo, za družino, in veljá ravno tako za državo. Družba ni sama

sebi končni namen, in ni človek zaradi družbe; temuč to je cilj vsake društvene zveze: posameznemu pomagati, da doseže namen, ki ga mu je Bog postavil. Deržavna družba, ktera bi skerbela le za časno blagostanje, prijetnost, lepoto, ki pa bi v vsem gospodarstvu in upravi Boga zanemarila in se ne ozírala na nravno (čednostno) postavo, ki je od Boga dana, taka deržavna družba bi čisto gotovo ne bila pravična svojemu namenu, bila bi družba le na zunanji videz, ne pa po pravici obstoječa družba. — Vidimo pa, da omenjene višji duhovne dobrote, ki se brez vere in spolnovanja kerščanskih zapovedi ne morejo pridobiti, se dan na dan nespoštovanju in zaničevanju vedno bolj prepuščajo: kolikor večí je napredek v časnih rečéh, toliko večé propadanje višjih dobrot. Očitén dokaz, da je to res, je očitno zaničevanje in zasramovanje vsega, kar je katoliško. Tacih krivic in psovanj ni bilo prešnje čase, tudi bi se ne bile terpele. S tem je toliko duš v nevarnosti pogubljenja, pa tudi kraljestva in deržave so v nevarnosti: kjer namreč življenje in vravnave niso več kerščanske, tam omahujejo vse podporuje slehernega človeškega reda. Varhinja očitnega reda in mirú je potem le samo še sila; ta pa je brez moči, ako ji vera svoje pomoči ne podeli: zamore pač roditi hlapčevski strah, ne pa vesele pokorščine. Taka sila ima pa sama v sebi kalí naj hujših prekucij. Prežalostna priča tega je sedanje stoletje, in ne vemo, če nas ne čaka še kaj hujšega. —

Naša dolžnost je tedaj in čas zahteva, da z vso resnobo iščemo zdravil zoper to hudo. Kje so zdravila? Kerščanske misli in kerščansko življenje za posamezne in za vse: to samo nam zamore pomagati, nas varovati. Zvesto spolnovanje dolžnosti zamore pomagati, tega so prepričani sv. Oče. Zato napovedujejo, da hočejo razlagati naj tehtniše dolžnosti v odvernjenje hudega; ker v nevarnosti so naj tehtniši in naj svetejši reči.

Jezus Kristus je zapovedal evangelij vsem ljudem oznanovati, s tem je tudi vsem ljudem naložil dolžnost sprejeti to, kar so učili, in taisto spolnovati; ravno na spolnovanje nauka pa je zastavljeno večno zveličanje: „Kdor veruje in je kerščen, bo zveličan; kdor ne veruje, bo pogubljen.“ Mi ljubimo svojo svetno domovino, ki nam je dala zemeljsko življenje, če je treba, tudi umerjemo zanjo; koliko bolj smo dolžni ljubiti svojo Cerkev, kteri se imamo zahvaliti za življenje, ki ne bo konca imelo; zakaj po pravici je, da višjim duhovnim dobrotam dajemo prednost pred telesnimi dobrotami, in da so

nam naše dolžnosti do Boga bolj pri sercu, kakor one do ljudi.

Spoznati moramo, da čeznatorna ljubezen do Cerkve in natorna ljubezen do domovine ste prav za prav sestri, ki imate enega očeta, namreč Boga. Razpor med njima prav za prav je nemogoč. Smemo in moramo ljubiti sami sebe, ljubiti bližnjega, ljubiti domovino, kjer smo rojeni, ljubiti svoje višji; pri tem pa ne pozabiti ljubiti Cerkev kot svojo mater, in Boga ljubiti z vso ljubeznijo, ktere smo zmožni. Zgodí se vendar dostikrat, ali po nepriliki časov, ali po hudovoljnih ljudeh, da se ta red preokrene in se zdi, da so dolžnosti do države v nasprotju z dolžnostmi kerščanske vere. To je od tod, da tisti, ki so na čelu države, svete Cerkvine oblasti ne spoštujejo, ali pa hočejo Cerkev svojim koristim služno storiti. Od tod razpor. Tukaj je poskušnja in skušnja tudi za marsikterega verlega moža. Dvoje se deržavljanom zapoveduje; nihče pa ne more dvema gospodoma služiti. Kteremu da se mora pokorščina skazovati, ni dvoma. Ni dopuščeno zarad ljudi dolžnostim do Boga nezvestim biti; greh je, zapovedi Kristusove prelomiti, da bi človek kakemu svetnemu vikšemu pokorščino skazal, ali pravice sv. Cerkve žertvoval, da bi se svetna postava ne prekerščila. (Mat. 6, 24.; Dj. 5, 29.) Tu je na mestu odgovor aposteljnov, kadar se je od njih zahtevalo, kar ni dovoljeno. Čisto gotovo, bodi si v vojski ali v miru, se verli kristjan v ljubezni do domovine nikomur ne smé dati premagati; kljubu temu pa mora pripravljen biti rajši smert preterpeti, kakor sveto zadevo Boga ali Cerkve izdati.

Tisti pa, kateri temu zaumenu oziroma na dolžnosti nočejo priterditi, ali pa zveste katoličane, ki se po tem ravnajo, z uporniki užigajo, ne vedó, kaj prav za prav so postave, o kterih govoré, in kaj je po pravici k temu treba, da se take postavne določbe smejo res postave imenovati. Postava vendar ni nič drugega kakor tiste določila, ktere pravna oblast načelom pameti primérno v splošni blagor razglasi. Pravna oblast pa je tista, ki izhaja od Boga, pervega in naj višega Gospodovavca, kateri sam človeku nad druge ljudi zamore oblast podeliti; tudi se o spolnovanji po umu navdajanih načel gotovo ne more govoriti tam, kjer se žali resnica in božja postava; in slednjič ne more nikomur v resnici koristno biti, kar je nasprotno naj viši in nespremenljivi Dobroti in ljudi odvrača od ljubezni Božje.

Moč in dostojanstvo posvetnega gospostva. res da, je kristjanu častivredno in akoravno bi

bili nosivci te časti manj vredni, vidijo vendar verniki v njih nekak odsvit božje oblasti in božjega veličastva, in na sercu jim je, postave spoštovati in spolnovati — ne iz strahú, ampak zavolj vesti (Timot. 1, 7); toda ako deržavne postave očitno od božje postave odstopijo, ako postavi kerščanske vere in Cerkve nasprotujejo, ako veljavo Jezusa Kristusa v njegovem najvišjem namestniku in vélikem mašniku žalijo; potem je krivica jim pokorščino skazovati, dolžnost je jim se ustavljati, in to ne le Cerkvi v prid, temveč tudi v naj bolj lastno deržavino korist, sej tudi nji v pogubo se mora vse izhajati, kar se zgodí veri v škodo. Iz tega pa je tudi jasno, kako krivično je, tiste, ki tako mislijo, krivičiti nepokorščine itd.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

N: Trebelnem, na Dolenjskem, je umerla Neža Barbo, sestra preč. g. župnika. Ranjca je že dolgo bolehal in prav vdana v Božjo voljo prenašala svojo bolezen. Prejemala je pogosto ss. zakramente med boleznijo, ter tako okrepčana 13. t. m. mirno v Gospodu zaspala. Sprevod vodil je preč. gosp. župnik J. Virant v spremstvu gg. domačega in Mokronoškega kaplana. Neštevilna množica faranov vdeležila se je pogreba in ss. máš za ranjco, ter s tem tudi pokazala, kako ljubijo in spoštujejo svojega g. župnika, ranjce brata. Bodi vsem v molitev priporočena! (Lepa hvala; dop. prih. Vr.)

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim.

(Dalje.) Od slavnih mamertinskih jéč šla sva obiskat cerkev sv. evang. Marka v beneški palači. Ta velikanska palača je zidana v bizantinskem slogu, lastina je avstrijskega cesarstva. V nji je c. kr. poverjeništvu, namestništvu, pri sv. apostoljski Stolici. Nad dvojinimi glavnimi vhodi v palačo so gerbi: na desno papeževi, na levo je avstrijski cesarski dvoglavi orel, okolo tega pa gerbi vseh kronovin našega cesarstva. C. kr. namestništvo, konzulat, pri italijanski vladi je posebej v drugem oddelku mesta Rima in je z nemško-pruskim namestništvom skupaj v jedni hiši.

Cerkev sv. Marka v omenjeni palači ima velike umetnije in dragocenosti v sebi; vsi stebrovi, vse stene so najlepše bliščéč raznobarven marmor; osobito lepa, častita in vzvišena je prezbiterija glavne srednje ladije z dragocenim velikim oltarjem v sredinji. Opravila sva v cerkvi molitve, še posebej za našo avstrijsko cesarsko hišo in obitelj.

Potem greva v častito cerkev, z veliko in visoko kupolo, sv. apostola Andreja „della Valle.“ Poleg te cerkve je samostan reda teatinskega, kterege vstanovnik je sv. Kajetan. V tej cerkvi je sedež družbe sinjega, višnjevenga škapulirja čistega spočetja Device Marije. Izmed vseh bratovščin in svetih škapulirjev je ta naj bogateji od sv. Cerkve z milostmi in obilnimi odpustki obdarovana. Ne nalaga nikakovih po-

sebnih dolžnosti; vse opravila in pobožnosti so prosti volji slehernega prepuščene. Glavni njen namen je: Češčenje in spoštovanje brezmadežne Deviče, Božje Matere Marije, varovati se grešnih madežev, za spreobrnjenje grešnikov moliti in delovati, kolikor je komu mogoče.

Zatem šla sva ogledat čudovito lepo cerkev Device Marije „della Minerva.“ V tej cerkvi pod glavnim oltarjem počiva sv. truplo slavne device in neveste Kristusove, svete Katarine Sijenske iz reda sv. Dominika. Poleg te cerkve je častit samostan, v čigar hodiščih je obširno, umetno in ginljivo naslikana zgodovina sv. rožnega venca; osobito lepo in izverstno je vseh 15 skrivnosti te slavne in zmagovalne molitve. V ovem samostanu je sedež generala vsega dominikanskega reda. Sedaj so redovniki potisnjeni v oddelek samostana, v glavni del njegov vrnila se je krivično italijanska vlada.

Pervega oktobra v jutro obiskala sva cerkev Božje Matere v „Kampo Santo“; cerkev in romarsko gostišče zraven je za Nemce; je pa pod varstvom avstrijskim, kar svedoči gerb c. kr. Avstrije. Poleg cerkve in gostišča je majhen, velekrasen mirodvor, pokopališče za katoliške Nemce in avstrijance, ki v Rimu umerjejo. Na tem mirodvoru okolo za obzidjem je lepih 14 kapel s postajami sv. križevega pota. Posebno mило in prijetno je, ker je prav blizo, na južni strani, pri baziliki sv. ap. Petra; samo ulica je vmes. Častno je za nemškega naroda odličnjake in dostojanstvenike, cerkvene in svetovne, ker so v Rimu, osobito na dvéh mestih, toliko dobrih vstanov napravili za romarje svojega naroda.

Kaj pa Slovenski? Nikjer nisem med vstanovniki našel zapisanega imena kacega odličnega Slovence. Druge Slovane pa namreč v vstavu slovenskem sv. Jeronima. Prav zakonito in vstavno nismo mi Slovenci zastopani ne pri enem ne pri drugem.

Cerkve v Kampo Santo je prav prijetno in veličastno prenovljena in preopravljena. Vkusno slikana in z barvanega stekla okni olepšana. Osobito ginljiva je podoba, v pravo obleko oblečeni kip blažene Device Marije; v rokah derži v plenice povito Božje Dete, nagnjena, kakor bi ga hotela v jaslice, ali komu v naročje položiti. Tolika ljubeznjivost materska, častitost, vzvišenost in dostojna lepota deviška so izražene na obrazu in deržanju tega kipa, da polnijo dušo in serce z najblažjimi krepostnimi čuti. Obleka na kipu je presv. Device in Matere Božje dostojna; krilo belo z zlatom vezeno, plašč, ogrinjalo je sinje, višnjeve barve. Tu sem naj bi došli pogledat oni, kjer imajo v cerkvah in kapelah kipove bl. Device Marije v tkaninsko obleko opravljene, po vsakoverstnih novošegnih, nečimurnih in nedostojnih krajih in običajih z ošabno svetsko olepšavo in čirčarо. Tako tudi mnogi neveljavni rezbarji, obrazarji in slikarji.

(Dalje nasl.)

Stolpje.

(Dalje.)

Drugače pa razlaga novodobni učitelj Potočnikovo: „Zvonikarjevo“, katero je po svojem pretaknil v: „Dan in noč“ (Drugo berilo in slovnica za ljudske šole, šte. 111.): „Ko dan se zaznava, — Danica priplava, — Se sliši zvonjenje — Čez hribe, čez plan:

— Zvonovi, zvonite! — Na delo budite, — Ker naše življenje — Je kratek le dan.“ Razlagavec dostavlja: „Danf se; stvari se prikazujejo iz teme. Na vzhodu se nebo žari in oznanuje solčni prihod. Mesec in zvezde obledevajo. Solnce premaguje jutranji mrak. Gore se že zlatijo. Tudi gozdni robovi so že razsvetljeni. Poslednjič solčna svetloba tudi v dolino prisveti. Jutro je.“ Dobro! Kaj pa zvonjenje? kaj pomenja? kje in čemu se glasi? Razlaga te pesmi duhovnika Potočnik-a se mi taka dozdeva v „berilu stran 95,“ kjer čisto nič ne omenja, ne kaj zvonf, čemu, kje? itd. kakor molitev neke prosjačke. Prosjačka nadležno prosi, da naj ji kaj podarim; jaz pa sem zahteval, da naj moli. Molila je, pa kako? Trikrat zaporedoma je rekla: „Kakor je bilo od začetka svetá, zdaj in vekomaj. Amen.“ Kako to moliš? jo vprašam, a ona: ne znam drugače, gospodine. Ne znam tudi jaz, ako je zapomnila, da pred je treba reči: „Čast Bogu Očetu, Sinu in svetemu Duhu!“ Menda se ni dosti zmenila za moj opomin, ko je dar dobivši berzo pete odnesla. Zakaj ne bi tudi pojasnovala se besede pesni „Zvonikarjevo“ v drugem odstavku: „Kdor hoče živeti — In srečo imeti, — Naj dela veselo, — Pa moli naj vmes: — Zvonovi, zvonite! — K molitvi vabite, — Ker prazno je delo — Brez blagra (pervotno „žegna!“) z nebés,“ — bolje pogodil bi pri kerščansko-katoliških otrocih, kakoršni so brez izjeme po slovenskih ljudskih šolah, da jim razlaga: „Kakor jutro v mraku, tako zopet o poldne se oglasi posvečeni zvon visoko iz lin cerkvenega stolpa, da nas v sredi našega dela vabi k molitvi. Kakor se dviguje stolp zvonik visoko gori proti nebu, in kaže ko perst kazavec od kod prihaja vse dobro, tako naj se naše misli in želje k nebesom povzdigajo, kajti prazno je naše delo brez božjega blagoslova,“ — kakor pa ono suhoparno: „Predpoldnem se solnce vedno više pomika; opoldne stoji najviše ... popoldne se solnce pomika proti zahodu“ itd. Čemu bi se tako oprezno ogibali vsaktere verske razlage v berilih? Saj ste katoličani, in vaši učenci tudi. Nikarte takó, odgojevalci naše katoliške mladine. Ne ogibajte se razlage, ki je zmožna v nemati mladino za versko mišljenje. Stud verskih reči je znak tistih, ki so se navzeli naukov „kervavega stegna“, bi rekel Dr. M. —

Nadgrobnе gomile, piramide, stolpi in stebri spomeniški, kakor naši cerkveni zvoniki, so izraz vzvišene ideje, ki človeka opominja in spodbuja k delovanju v duševnem neminljivem delokrogu. Visoko so se dvigali nekdanji piramidni stolpi, nenavadno visočino imajo nekteri zvoniki (pri Kolonjski stolni cerkvi dva zvonika visoka 156 metrov, turen sv. Štefana na Dunaji 153 metr. itd.), in spomeniški stebri s sohami (zmagovalni steber) v Berlinu 61 metr.; vendar vse nadkriljuje Eiffelov stolp v Parizu, ki je bil vlani postavljen o priliki razstave v proslavljenje stoletnice prekucije l. 1788. Sostavljen iz samih železnih kosov (1200), ki tehtajo blizo 7 milijonov kilogramov, se spenja ta štirivoglati stolp do 1000 stopinj ali 300 metrov visoko. V štiri nadstropja je razdeljen; v prvem so gostilne, v drugem kavane in tiskarna itd. Ves čas razstave je bilo na tem stolpu nad 3 milijone ljudi. Splačal se je, dasi je vsak kilo po 1 frank stal, toraj 7 milijonov frankov (po našem polčeteri milij. gld.), da, največ je ravno ta stolp privabil radovednih obiskovavcev na pariško

svetno razstavo. Se vé, da so Francozi jako ponosni na ta svoj novi babilonski stolp. Čemu taki ogromni stolp? No, pravijo nekje, železen stolp je kakor močen tabor ob času vojske, saj bo z njega videti na 100 kilometrov daljave. Mnogo zanimivih opazovalnic je v stolpu nameščenih za meteorologijo (vremenoslovje), za zvezdoglestvo in druge prirodne raziskovanja. Tudi bodo priredili bolnišnico visoko pod verhom stolpovim, kjer je tenek zrak in za 7 stopinj gorkote manj nego pri tleh. (Dalje nasl.)

Nekaj lepega za ženine in neveste.

V nekem kraji na Švicarkem, kakor piše listič „Monika“, je ta-le lepa navada: Družinski oče, ako nima opravil zunaj srenje, gre zvečer zadnji k počitku. Noben odraščeni sin se ne smé prederzniti, zvečer čez določeni čas ostajati zunaj hiše svojih staršev. Ker je to že v navadi, tudi nobeden drugač ne misli. Sinovi in hčere, če tudi so že več kot odraščeni, to nič ne dé: vsakteri in vsaktera se pokropi z blagoslovljeno vodó, gre k očetu in ga prosi, naj mu naredi križ in ga poblagoslovi. Gospodar veliko derži do tega, da se v navadi ohrani, in sina in hčér kakor tudi vse druge pokriža na čelu, na ustih in na persih, pri čemur izgovarja blagoslovne besede, kakor je že navada. Vsak otrok tudi še podá očetu rokó in pravi: „Lahko noč! Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ potem še le gre k počitku.

Ako očeta ni domá, pa mati to opravlja. Vsako jutro se godí nekaj podobnega, kakor je bilo zvečer. Ko namreč pride določeni čas, vsi naglo vstanejo. Med napravljajem se na glas moli. Ko je vsakteri oblečen, in počesan, se pokropi z blagoslovljeno vodó, in gre zopet k hišnemu očetu s svojim jutranjim voščilom.

Poročevalec pristavlja: Še zdaj se ginjen zjokam, ko se spomnim, kako sem svoj dan videl, da je hči v svatovski obleki ko nevesta pokleknila pred očeta in je spregovorila: „Tako, oče! še enkrat mi naredite križ in me blagoslovite. Zakaj poslednjikrat je, da pred Vas pokleknem in spolnim to detinsko dolžnost!“ Blagoslovil jo je oče med solzami v očéh, in hči je zdaj res prav zelo srečna žena in mati, blagoslov svoje hiše.

Z Bogom začni vsako delo,
In bo dober ték imelo!

! Na ples?

Pustite me vendar, da skoraj že grem,
Kakó me počasi ti spletaš!
Kraljica plesišča nocoj bom, to vém,
O ples, ti mi radost obetaš!

Obleko, pa sviljeno, -- dajte mi jo,
Kako se lepo bo pristala!
Marsiktero okó me zavidalo bo,
Ko bom se vertila, plesala!

Zaponke iz srebra, uhané svitlé
Na roke zapestnice mične:

In urico zlato, bolj spretne, berhké
Na plesu ne bo gospodične!

Še venček na glavo, pa v roko pihljáj,
In šopek, in iglico zalo, ...
Naj bode pripravljen kočjaž in strežaj,
Pogledam še malo v zerkalo ...

V zerkalu odsviti pa se ji v okó
Od stene — Zveličar terpeči,
Se v sliki nahaja, ki vmira britkó,
Se zdi ji kot hotel bi reči:

„Hči moja, ti ideš brezskerbno na plés,
V nevarnost si dušo postavljaš;
Pripravljaš nevredno jo svetih nebés,
In meni terpljenje ponavljaš!“

Poglej me na križu! tu zaté voljan
Razpét sem, razbičan nemilo,
V ljubezni prejél sem, oh, sto in sto rán,
Takó te je serce ljubilo!

Ti lišpaš in kitiš gizdavo glavó,
Obdaja te cvét, lepoticje;
Jaz bil sem pa s ternjem ovenčan zató,
Tepén, zapeljevan v obličje....“

Zamisli se deklica, — pôtok solzá
Sočutja ji lica oblije,
Pred Jezusa zdajci poklekne na tla,
Žar rajski spoznanja ji sije.

In v malo že dneh samostan je sprejel
Ovenčano novo družico;
Tam rajski Pastir je ovčico objel —
Nedolžno ovčico, devico.

V neskončni ljubezni nad zvezde svitlé
Jo kmalo nje Ženin zakliče ...
Kaj praviš na to ti, slovensko dekle,
Ki ples te in raja nje miče? ...

Radoslav.

Razgled po svetu.

Rim. Sv. Oče so vravnali, da bojo vsi duhovni v Rimu l. 1890 opravili duhovne vaje.

Kardinal nadškof Schoenborn je od papeža imenovan člen v zboru za koncilije in obrede. Naslovna cerkev praškega kardinala je sloveča cerkev ss. Janeza in Pavla. Vsakemu kardinalu namreč je pridružena ena rimskih cerkev.

Enciklika sv. Očeta o dolžnostih katoličanov je pršla na svitlo.

Bulgarsko. Apostoljski vikarijat Filipopol-Sofijski sedanjo dobo ima 21 kapucinskih misijonarjev, ki oskerbljujejo nekaj bogoslovne in gimnazijske šole, nekaj pa so nastavljeni po duhovnijah. Sedemnajst je duhovnikov (klerikov), izmed kterih so 3 mašniki; 14 laikov, 6 tercijarov redovno oblečenih; 5 svetnih duhovnov, 10 družbenikov asumpcionistov, ki imajo realno gimnazijo in deško ljudsko šolo v Filipopolu; 4 šolske brate blaženega „La Salle;“ deško šolo v

Sofiji; 50 redovnic, izmed katerih je 35 tretjorednic, 15 redovnic sv. Jožefa z dekliško šolo in odgojiščem v Sofiji in Filipopolu.

V serafskem semenišču je 50 gojencev. Dalje je 1350 svetnih tretjorednikov, 12.000 katoličanov; 24 cerkev in kapel, 23 šol z 1850 gojenci, 2 ubožnici in 1 bolnišnica. Lansko leto sta umerla 2 misionarja.

Kako resnično je načelo misijonarsko, da je treba z otroci začeti in da spreobrnjenje odrasčenih je velikrat dvomljivo, kažejo dostikrat prav žalostni dogodki. Neki Konstantin Popoff je študiral v propagandi v Rimu in se je spreobrnil. Vernivši se v Bulgarijo se je preveč pečal z razkolniki in odpadel je zopet od katoličanstva; zdaj je razkolni škof v Vrači, v gornji Bulgariji. Pri teh ljudeh preveč velja denar; kdor več dá, tega se primejo. Tako je menda eksarh bulgarski, tedaj prvi bulgarskega razkolnega duhovstva, v prav imenitni družbi rekel, da je on čisto prepričan, da je katoliška Cerkev prava, in ako se mu plača določen znesek denara, da hoče prestopiti v katoliško Cerkev. V Sofiji je precej vradnikov, ki so se spreobrneli v Propagandi, v svoji domovini so pa zopet odpadli; z naj večjim spoštovanjem govoré o katoliški Cerkvi, bridko jim je, da so odpadli; pogreša pa se jim serčnost verniti se k svoji materi. Morebiti na smertni postelji dosežejo milost spreobrnjenja.

V razkolni katedrali, „sáborna-ta cerkva“, sem videl 10 podob Matere Božje, pravi dopisnik J. F. v Solnograškem listu, vse v greškem zlogu; ena teh je prav podobna podobi M. B. „de perpetuo succursu.“ — Dopisnik prosi, naj molijo katoliški čitatelji za spreobrnjenje Bulgarov.

Rusija, ki tepe katoličane, sama tepena. Iz Petrograda naznanjajo novo zakletev zoper cara. Več visokih častnikov iz petrograške posade, ki so bili zakletve sumljivi, se je končalo samih sebe in dan na dan zapirajo častnike vojenstva in mornarstva, civilne in celo dvorske vradnike.

Nekaj posebnega je, da Bulgarija z velikim pogumom postopa proti ruskemu ravnanju. Protestovala je Rusija zoper vravnavo železnic na Bulgarskem, kakor bi ona imela ondi kaj govoriti. Bulgarija pa meni: ako Rusija bulgarsko vlado čeni za nepostavno, tedaj že celo nima pravice vprašanja staviti oziroma na bulgarske denarstvene vravnave. Z obsodbo bulgarske vlade je Rusija pretergala vse razmere do nje, in Rusijo torej nič več ne briga, kaj le-ta dalje dela. Bulgarija ni imela nič deleža pri berlinskem kongresu; železnic, ki se zdaj nastavljajo, takrat še bilo ni: delala jih je bulgarska vlada, ki je Rusiji nepostavna; kakor tedaj ta „nepostavna“ vlada dela železnice, mora skrbeti tudi za pomočke, da plačuje delavce, to je čisto notranja zadeva Bulgarije.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad

in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Bolan dijak za pomoč. — Nekdo za zdravje, v nevarni bolezní, na prošnjo N. lj. G. in sv. Jožefa. — Mlad človek za pošteno delo in kerščansko življenje. — Dve osebi za obvarovanje pred zanikarnostjo. — Neka važna zadeva.

Listek za raznoterosti.

Čast. g. Pavel Kramar je premeščen, iz Mirne v Žiri.

Č. g. župnik Jurij König je za častnega občana izvoljen od občinskega zastopa na Vinici.

Častitim gg. opomba. Naméri se, da nekteri pošljejo kaj preveč naročnine; naj si taki pri drugem naročevanju vštejejo, kar so bili preveč poslali, in naj to opomnijo pri pošiljanji, da se vse pobota. Ta nasproti pa tudi, ako bi bili premalo poslali.

Theologisch-praktische Quartal-Schrift, ki jo na svitlo dajejo profesorji škofijskega bogoslovnega semenišča v Lincu, je posebnega priporočila vredna zaradi djanskih podukov in obširnega raznoterega obsega. Izhaja vsake kvatre 8—9 tiskanih pol (1. zvezek za 1890 ima celo 16 1/2 pole). Cena 3 gld. 50 kr. za celo leto. Vrednika sta gg. profesorja J o ž. Schwarz in dr. Matija Hiptmair.

„Correspondenz-Blatt für den katol. Clerus Oesterreichs“ je zelo priljubljen list — in to po pravici. Vrednik Berthold Ant. Egger, Chorherr von Klosterneuburg; natis na Dunaju v c. kr. dvorni tiskarni. Izhaja po dvakrat na mesec. Cena 2 gld. — Enake liste prav pripravno oskerbljuje „Katol. bukvarna“ v Ljubljani.

Red sv. Frančiška v hervaško-kranjski okrajini po letošnjem imeniku v 12 samostanih 78 mašnikov, 24 klerikov, 34 br. laikov, 25 samostanskih tercijarov, — v vsem skupaj 161 udov. Starosta sta preč. o. Evstahij Ozimek in o. Gilbert Gravelj, oba Dolenjca, prvi rojen l. 1817 v Št. Vidu pri Zatičini, drugi 1818 v Višnji gori; preoblečena sta bila oba 25. sept. 1838, slovesne oblube storila 1841, in posvečena bila ob enem 12. sušca 1842. — Pri posameznih samostanih je pridjana kratka zgodovina njih začetka. — Glavne spremembe je Danica naznanila ob času okrajnega kapiteljna.

V Inomostu je 11. t. m. umerl P. Edmund Jung. S. J., visokozasluženi profesor na univerzi. Delil je po noči nekemu umirajočemu poslednjo pomoč in tolažilo, in še le ko je bolnik umerl, se je vernil domú; blizo hišnih vrat pa je tudi njega čakala nepreprosljiva smert: umerl je za mertvudom. Trideset lét je učil npravno in pastirstvo, zraven tega pa neutrujeno spovedoval in bolnike tolažil. Bog mu daj večni mir.

K bratovščini Naše ljube Gospe presv. Serca Jezusovega v Ljubljani je pristopilo zadnje četertletje pretečenega leta 766 novih udov. Vseh udov štela je ta podružnica za slovenske pokrajine ob koncu minulega leta 141,173. Res lepo kerdelce pobožnih, ki se vidno razširja in raste.

V Ljubljani, 12. jan. 1890.

M. Kolar,
tajnik.

V Lavant. škofiji. Č. g. Arn. Kapus pride iz Zital v Pilštanj; na njegovo mesto pa č. g. Štefan Pivec; č. g. Fr. Korošec s Planine v Cirkovice.

Hripača po Dalmaciji narašča, na Dunaju pojenjuje. Sicer se je prikazala tudi v gorenji Afriki. Pravijo, da v Evropi je nekako osmi del prebivalstva poskusil to bolezen? Na Jugu je zelo huda; v Sofiji rogovili zlasti pri vojakih, ki tudi umirajo. — Antipyrin in phenacetin, kakor zdaj pišejo, sta nevarna, le v posebnih razmerah rabljiva, sicer pa zelo škodljiva.

V Parizu je bolnik bolnika oropal. Ugrabil mu je po resnem boju pismovnjak in svilno ruto. Oropani je v tistem trenutku ugasnil, ropar pa jo je ulil nazaj na svojo posteljo. Kaj posebnega je to, da bolniki so videli borbo, strežništvo in nadzorstvo pa je še le drugi dan to zvedilo. — To je pač „lekcijon“ za framasone, ako redovne sestre preganjajo iz bolnišnic. To je nauk tudi za druga mesta in dežele.

Odpadnik Dollinger je v Monakovem umerl, ne da bi bil se bil spravil s katoliško Cerkvijo, katero je bil zapustil. Zraven Husa in nekterih družih bodo prostomisljaki zopet imeli komu spominike staviti in tablice obešati.

Šole, ki so bile zarad boleznih prejenjale, so se pretekali ponedeljek zopet pričele.

Liberalna božja pot. Liberalci so postavili „narodnost“ na prvo mesto. Ta reč gre vedno dalje; s svojimi presiljenostmi jo postavljajo na oltar s tistimi spominki, tablami itd. V začetku so tako delali z mrtvimi narodnjaki, odpadniki, krivoverci. To gre pa vedno dalje: začeli so malikovati tudi že žive. Veliko število mladih Madžarov se pripravlja tudi še na božjo pot h Košutu v Torin! Kam neki bo še to prišlo!

Preč. g. misijonar Plut je te dni prišel skoz Italijo iz Amerike ter zarad bolehnosti ostane nekaj mescev v svoji domačiji na Dolenjskem.

Knez nadškof Dunajski, kakor naznanjajo, bode znani rokodelski oče, vojaški škof dr. Anton Gruša. Ta dogodba bode napravila veliko gibanje in veselje med rokodelci. Sploh je kaj posebnega, da naj višja duhovna dostojanstvenika takraj in unkraj Litave sta sinova rokodelskih staršev.

Novolaška varnost! V Rimu kar po ulicah roparji ljudi napadajo. Tolovajska družba „La Teppa“ tudi po več družih laških mestih dela strah.

Zoper odvzetje pobožnih vstanov so italijanski škofje proglasili čversto oporeko, ki pojasnuje, kako zelo krivično in samosilsko je to početje tako imenovane laške vlade.

Deržavni zbor na Dunaju se prične 3. svečana. Za Češko deželo se je po 20 do 30letnem razporu dognala sprava med češko in nemško narodnostjo. K temu imamo pristaviti samo eno željo, namreč: naj se to zgodí tudi na Kranjskem.

Katoliško politično društvo. Osnovni shod „katoliškega političnega društva“ v Ljubljani se bo veršil v nedeljo 26. t. m., ob 11ih dopoldne v prostorih „katoliške družbe“ na starem tergu v dr. Ahačičevi hiši št. 13. — Na dnevnem redu je: Volitev odbora. — Povabljeni so vsi udje, ki so se oglasili pri osnovnem odboru, ali ki svoj pristop naznanijo še te dneve pred nedeljo. Osnovni odbor.

Nič novega. Kazališče „Alcazar“ na Francoskem je popolnoma pogorelo 7. t. m., in še eno ali dvoje drugo.

Dobrotni darovi.

Za naj potrebniši misijone: Č. g. kapl. Jern. Zupan 4 gld. — Preč. g. župnik Fr. Zore 5 gld.

Za družbo sv. Bonifacija: Gospč. V. Melcer 1 gld. — Fara Kamnik po preč. gosp. dekanu J. Oblaku 7 gld. 20 kr.

Za katoliško družbo. Č. g. župnik M. Preželj 1 gld. 20 kr.

Za deško semenišče v Macédoniji: Več oseb iz Idrije 1 gld.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik Fr. Jare 2 gld. — Č. g. kapl. Andr. Kaian 5 gld. — Č. g. A. St. 3 gld. — Č. g. župnik Jak. Raspotnik 3 gld. — Neimen. 1 gld. — Č. g. župnik Martin Derčar 10 gld. — Čast. g. župnik Jož. Jaklič 3 gld. — Č. g. župnik Jan. Keršič 5 gld. — Č. g. župnik Fr. Dolinar 2 gld. — Iz Primorskega to pot „brez verzov“ 12 gld. — Iz Mengša 10 gld. — Čast. g. župnik Greg. Maloverh 5 gld.

Za sv. Detinstvo: Po č. g. Andr. Karlinu 25 gld. — Č. g. Leopold Zaletel, kaplan v Mengšu. 50 gld. 20 kr. — Č. g. župnik Fr. Jare 5 gld. 50 kr. — Č. g. Fr. Dolinar, župnik v Horjulu, 21 gld. — Iz Moravě 2 gld.

Za Marijanišče: Č. g. Simon Zupan in samostan uršul. v Loki 9 gld. — „Nekdo“ 10 gld. — V. č. župnik Janez Zore 10 gld. — Č. g. Janez Ažman 20 gld. — Č. g. Matej Preželj 3 gld. — Č. g. Vinc. Majer 10 gld. — Č. g. prof. Jan. Svetina 3 gld. — Č. g. kapl. Jan. Müller 15 gld. — Č. g. Miha Terček 2 gld. — Č. g. Jan. Oblak 9 gld. 50 kr. — Č. g. Jan. Mikš 5 gld. — Č. g. župn. Jern. Jare 2 gld. — Č. g. Fr. Jare 5 gld. — Čast. g. Matej Torkar 5 gld. — Č. g. Ant. Stenovec 2 gld. — Gosp. Fr. Sterle 2 gld. — G. Jan Dogan 5 gld.

Za sv. Očeta: Čast. g. župnik Jan. Keršič 2 vel. terdnjaka.

Za misijonsko hišo v Kočevji: V. č. kan. iz Ljubljane 10 gld.; preč. g. dekan Jak. Rus 6 gld.; dekan iz ljubljanske okolice 10 gld.; duhovni pastir A. Dolinar, 1 križavec in 2 stari dvajsetici; blag dobitnik iz Ljubljane 23 gld. 25 kr.; dekan Tom. Kajdiž 2 gld. — Bog plačaj vsim!

Za razširjanje sv. vere: Čast. g. župnik Jan. Tavčar 5 gld. — Iz Mengša 2 gld.

Za bratovščino sv. Leopolda: Mar. Čemažar 1 gld. — Č. g. župnik Jan. Tavčar 10 gld.

Za ponesrečene l. 1889. Čast. g. župnik Jan. Tavčar 5 gld.

Za kristjane na Jutrovem: Fara Kamnik po pn. g. dek. J. Oblaku 13 gld. 84 kr.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Č. g. župnik Fr. Jare 14 gld. 50 kr.

Za afrikanski misijon: Marijana Osel 1 gld.

Za kak dober namen: Roz. C. 70 kr.

Za čč. redovnike Trapiste v Marija-Zvezdi „V Jezusovem imenu na Sveti večer 10 gld.

Za brat. Sv. Rešnj. Telesa: Ana Osredkar 1 gld.

Za ponesrečene na ljublj. Mahu. Č. g. župnik Fr. Kepec 1 gld. 50 kr.

Za pogorelece na Godešiču: Č. g. župnik Fr. Kepec 1 gld. 50 kr.